

(א) כל פסולי המקדשין - נמכרין באטליז, ונשחטין באטליז, ונשקלין בלטרא. חוץ מן הבכור ומן המעשר, שהניגתן לבעלים. פסולי המקדשין - הניגתן להקדש. ושוקלין מנה כנגד מנה בבכור.

(ב) בית שמאי אומרים: לא ימנה שראל עם הכהן על הבכור לאוכלו יחד. בית הלל מתירין להמנות, ואפלו נכרי מותר לאכול בכור.

בכור שאחזו דם, אפלו הוא מת ללא ההקזה - אין מקיזין לו דם, דברי רבי יהודה. וחכמים אומרים: קיזו, ובלבד שלא יעשה בו מום. ואם עשה בו מום - הרי זה לא ישחט עליו. רבי שמעון אומר: קיזו, אף על פי שהוא עושה בו מום.

(ג) הצורם באזן הבכור - הרי זה לא ישחט עולמית, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים: כשינלד לו מום אחר, ישחט עליו.

מעשה בזכר של רחלים זקן ושערו מדלדל, ראהו קסדור אחד, אמר: מה טיבו של זה? אמרו לו: בכור הוא, ואינו נשחט אלא אם כן היה בו מום. נטל פגיון וצרכם באזנו, ובא מעשה לפני חכמים, והתירוהו. ראהו הקסדור שהתירו, והלך וצרכם באזני בכורות אחרים, ואסרו.

פעם אחת היו תינוקות משחקין בשדה, וקשרו זנבות טלאים זה לזה, ונפסקה זנבו של אחד מהם והרי הוא בכור, ובא מעשה לפני חכמים, והתירוהו. ראו התנוקות שהתירו, והלכו וקשרו זנבות בכורות אחרים, ואסרו.

זה הכלל: כל שהוא לדעתו - אסור, ושלא לדעתו - מתר.

(ד) היה בכור רודפו, ובעטו ועשה בו מום, הרי זה ישחוט עליו. כל המומין הראויין לבוא בידי אדם - רועים ישראל נאמנים, ורועים כהנים אינן נאמנים. רבן שמעון בן גמליאל אומר: נאמן הוא על של חברו, ואינו נאמן על של עצמו. רבי מאיר אומר: החשוד על דבר - לא דנו ולא מעידו.

(ה) נאמן הכהן לומר הראיתי בכור זה ובעל מום הוא. הכל נאמנים על מומי המעשר. בכור שנסמית עינו, שנקטעה ידו, שנשבחה רגלו - הרי זה ישחט על פי שלשה בני הכנסת. רבי יוסי אומר: אפלו יש שם עשרים ושלושה - לא ישחט אלא על פי ממחה.

(ו) השוחט את הבכור (ומכרו) ונדע שלא הראהו, מה שאכלו - אכלו, והוא יחזיר להם את הדמים. ומה שלא אכלו - הבשר יקבר והוא יחזיר להם את הדמים. וכן השוחט את הפרה ומכרה ונדע שהיא טרפה, מה שאכלו - אכלו ויחזיר להם את הדמים, ומה שלא אכלו - הן יחזירו לו את הבשר, והוא יחזיר להם את הדמים. מכרוהו לנכרים או הטילוהו לקלבים - ישלמו לו דמי הטרפה.